

2550.

Какво в наследство древните оставиха?-
Религии от всевъзможен род!
Но и с умението се прославиха
Как да скъсят човешкия живот.

Най-първо във зората на годините
Е простото набиване на кол
Или разчекването из пустините
Във името на власт и на престол.

Модерно за века мероприятие
През ранното владичество на Рим
Било е живописното разпятие
Преди Христос във него да внедрим.

Това за властите е днес опасно.
Бандитите го ползват само частно.

2551.

Кръщават ги когато са във клетка
(Орлите нямат свои имена)
Според зоологическата сметка,
За да отчитат тяхната храна.

Човешки имена те не харесват,
Достатъчно е името „орел”,
Във небесата сини за да шестват
Далеч от клетки и бодлива тел.

„Кой бог на хората си заповяда
Животът ни да е под тяхна власт?
От робството ни черпят те наслада,
Децата си за да развличат с нас!”

Въпросите се носят из простора,
Но да им отговарят няма хора.

2552.

Прекрасна е реалната Вселена,
Но нереалната е по-прекрасна -
Със всичко нереално е снабдена
И на законите не е подвластна.

Човекът във сърцето си я носи,
Осигурена с всякакви удобства,
Във нея няма бедни, голи, боси,
Унищожени са и всички робства.

Размерите ѝ са необозрими,
Но мисълта ни бързо я обхожда,
Мечтите до една са изпълними,
Разбира се, без „Стихове за вожда”.

Вселените взаимно се обичат,
Защото никога не се пресичат.

2553.

Ведно с поезията и морала
Науката излезе на пазара,
Продаде се на части, после цяла,
Търговците във храма за да вкара.

Научни публикации за продан? –
Разбира се! „Парите не миришат.“*
Продажбите растат във края роден,
Разраства се добре алъш-веришът.

И некадърници са все начело,
Послушковци с фалшиви докторати,
Към върховете маршируват смело –
Бойци на Партията всепризнати.

А Сатаната даже се закле,
Че сам не би го съчинил по-зле.

**Думи на римския император
Веспасиан («Rescilia non olet»).*

2554.

Със опознаването на душата
Човек се занимава цял живот...
Дали доволен е от резултата
За този доста кратък период?

Безспорно множеството са доволни,
Обаче единиците не са,
Не търсят те утехи богомолни,
Не вярват във свещенни небеса.

Мелодия, поема, лик, пиеса,
Ги карат по-добре да разберат
Във собствената си душа къде са
От всеки земен и божествен съд.

Но без това напълно да узнаят
Нечакано ги изпреварва краят.

2555.

Във бъдещия петдесети век
Със нови имена са градовете
И удивен е днешният човек –
Защо е тъй не може да се сети.

Без Александрия, без Вашингтон,
Без Петербург, без Рим, без Барселона?!
Изглежда, че чрез някакъв закон
Светът превърнат е във мирна зона.

Свалили са водачи и царе,
А вместо тях Пастьор, Кюри и Нютон,
Така решили, че е по-добре
Вместо лица със ореол барутен.

За първенци на времената свои
Изтъкнали безкръвните герои.

2556.

Могъща Партия стои на пост
Между властта и гласоподавателя
И досега не е измислен лост
Със мощ, която нея би разклатила.

Тя волята улавя във капан,
Властта чрез нея е непроницаема
И бедният човек онеправдан
Със свободата си заплаща наема.

Обхванат от втълпения му страх
Загъва с тръпни пръсти бюлетината,
Изгаря го ненавист срещу *тях*,
Но *ги* избира да рушат Родината.

А след това на чашка със съседа
Празнува изборната си победа.

2557.

Къде е гробницата на мечтите? –
Убиват ги, но без да ги погребват...
Те може би остават нейде скрити
От страх повторно да не ги изтребват.

Възкръсват не веднъж, а много често,
Христос дори от рая им завижда,
Народът с обич ги използва вместо
Неволята...А тя отвред приижда.

Убийците живеят във палати
И на конгреси се самоизбират,
На всички свои жертви са познати,
Но в не един закон заслон намират.

Обаче и да ги унищожават
Мечтите се по чудо умножават.

2558.

Копнея за безбожие в света,
Но знам, че то е неосъществимо
Докато най-красивите места
Са дар за някакво лице незримо.

Какъв велик и непосилен труд,
Положен е по цялата планета
Незримият да има зрим уют
В пагоди, синагоги и кубета!..

И милиарди коленичат там
И всеки шепне своята молитва,
Уверен в богомолния си плам,
Че тя към Него незабавно литва.

Измислен е и все пак е могъщ...
Да би бил жив, Той би бил вездесъщ!

2559.

Накичил се е гордият Човек
Със добродетели и със достойнство
И не роднински, а със присмех лек
Оглежда цялото маймунско войнство.

Дали обаче той над тях стои
По всички измерения житейски
Особено ако му предстои
Да се понасят мерки полицейски?

Дори със изтезания и бой
Не ще заставите една маймуна
Да мине със маймуните под строй
Пред някаква маймуна на трибуна.

А са добре известни цели нации,
Които там минават със овации.

2560.

*“...Но в затвора попаднал на хора
и станал човек.” (Н. Й. Вапцаров)*

Когато бягство са организирали
Престъпници в Сибирския „Гулаг”
Във групата си често те прибирали
По някой сочен за „народен враг”.

Политзатворниците там се славели
Със честност и със примерен морал –
Във лагера каквото и да правели
Прибавяли към него идеал.

Престъпниците те превъзпитавали,
Посочвали им правилния път,
Последните това добре съзнавали
И искали да им се отплатят.

За да поправят своята вина,
Употребявали ги за храна.

2561.

Люпилнята за висши подлеци,
Внедрена от Червения шаман,
Снабдява Партията с първенци
По предварително изготвен план.

Те са способни на какво ли не –
Имот крадат от класовия враг,
Участват в септемврийското клане
И са готови да участват пак.

За собствен и партиен интерес
Предават даже родния си брат,
Те нямат чест, но са богати днес
И рай за тях е аленият ад.

Не се усещат нивга засрамени -
Те са неизтриваемо червени.

2562.

Гладуваме. Но също аплодираме...
Да почнем – ясно. Но кога да спрем?
Оглеждаме се гузно и не спираме.
Ентусиазмът е в голям подем.

Агентите със злоба във очичките
Внимателно следят около нас,
Готови да ни арестуват всичките
За уклон спрямо милата ни власт.

Водачът, поласкан до удивление
От засвидетелстваната любов,
Поддържа пляскането с вдъхновение
И да го спре съвсем не е готов.

А който спре, дали не му се струва,
Че може би живота си рискува?

2563.

Безчет познати, а и непознати
От Този свят прехвърли в Онзи свят
Чрез смели и решителни похвати
За да запази днешния палат.

Властта за него беше силно вино
И той от нея бе опиянен,
Убийството макар и безпричинно
Бе вярата му в утрешния ден.

Когато на трибуната застана
Пред тъмната трепереща тълпа,
За негова прослава призована,

Да си помисли той не се стърпя
И промълви през устни свити:
„О, колко много хора неизбити!”

2564.

*На този, който печели
\$ 15 милиона на ден.*

За да открадваш хляба всеки ден
На над петнайсет милиона люде,
Ти трябва да си щедро надарен
Със липсата на нравствени подбуди.

Но въпреки това не си щастлив,
Господство без любов парите носят,
Макар че ти си богобоязлив –
Троха подхвърляш на които просят.

Наивно мислиш, че ще те спаси,
Тя съвестта не може да изчисти
И няма твоя дълг да погаси
Със помощта на всички антихристи.

Не си приписвай титлата „спасител”!
Каквото и да правиш, си грабител.

2565.

*За статията „Защо ме изкушавате лицемери”
Кр. Патухов получи 5г годишна присъда и бе
удушен през 1949г. в Сливенския затвор.*

Той вярваше във честното начало
И виждаше във злото придошло
Възможност комунизмът като цяло
Да бъде все пак поправимо зло.

Описваше добре, правдиво, точно,
Допусканите грешки от властта
И затова осъден бе предсрочно
Да се качи на влак към Вечността.

Убийството на старец е задача
Със лесен за решението край,
Реша я бързосрочно Удушвача –
Бе много сръчен този негодяй.

А за възпоминание на злото
Той взе на жертвата си облеклото.

2566.

“The Best Way Out is Always Through” – Robert Frost

За разлика от другите безчет
Сравнително изгодно се продаде,
В държавната софра бе най-отпред
И скоро от авантата преяде.

Зле подражаваше на Робърт Фрост,
Но го приеха за оригинален –
Не може да поставяш под въпрос
Поезията на поета ален!

След идеологически завой,
Последвал гибелта на комунизма,
Той пак представяше се за герой
Чрез очистителна духовна клизма.

А ние, свикнали с превъплъщения,
Приехме го както преди - с презрение.

2567.

Тиранът нявга бил ли е човек? –
Да, може би преди да се роди,
А след това навред във своя век
Оставя трайни кървави следи.

Животът му е силен земетръс
С единствена задача да руши
И да допълва Глобуса със мъст
Ако не смогне да го задуши.

Кому е нужен този господар?
На Дявол, Бог или на Дух Свети?
Ликът му на Земята е прастар
И всеки земен гражданин гнети.

Но той умее според времената
Да сменя знамената и боята.

2568.

На брой са повече от милион
Членуващите в Партията-майка,
Те не признават общия закон,
А ЦеКа и червената нагайка.

Живеят импрегнирани с лъжи,
Обхванати от хватката им здрава
И всеки трябва да се задължи
На безпартийните да не прощава.

Народът е задълго разделен
На две чрез линията на позора,
Той няма как да е освободен
Докато го командват тези хора.

В тълпи червени са обединени
И с престъпления са закалени.

2569.

Умът и чувствата са покорители
Един на друг, но трудят се съвместно.
Те борят се...Кои са победители
Да се отсъди никак не е лесно.

За чувствата гласуват в хор поетите
С различни степени на надареност,
Презрели гордо звонка на монетите
И техния непредсказуем пренос.

Във полза на ума гласуват учени -
Чрез ум нали си изработват хляба
И с него резултати са получени,
Кроящи на напредъка мащаба?

Умът и чувствата са разделени,
Но на война участват съюзени.

2570.

Защо ли доста се мълчи в България
За бедствието с име Кобурготски?-
Той цар бе и сред царските бездария
Успя задълго да живее скотски.

Обвзет от манията за величие
Изпрати българина да се бие,
А той с невъзмутимо неприличие
Зает в двореца бе със содомия.

Възнаграждаваше добре манафите,
Изписвани понякога от странство
С пари на селяните и еснафите
И цялото окаяно стопанство.

Когато бе изритан от страната
Той ги прибра при себе си в колата.

2571.

Несгодите на селските стопани?
Ще бъдат ли съзрени някой ден?
Отдавна незарастналите рани
Очакват своя лекар нероден.

Преди ги грабеше една държава,
Сега един единствен господар
Във правото си да постановява
Цените на свободния пазар.

За който не желае да работи
И иска да надига гневен глас,
Тоягата в ръце на мафиоти
Веднага му доказва свойта власт.

Оказва се, че във страна свободна
За Свобода земята е негодна.

2572.

Във топлия следобед на неделята
Снегът почти напълно се стопи
На слънчевия диск според повелята
Във знак, че на Земята ни търпи.

Търпението му е на приключване
И има доста данни за това
Според международното проучване
Във връзка със природните права.

Природата се бори за правата си,
А ние викаме ѝ само „Дай!”,
Живяхме досега във нея с гратиси
И е възможно тя да каже „Край!”

Тогава, отмъщавайки за раните,
Ще вкара в употреба и вулканите.

2573.

Типичният партиец е с портрет
Значителен във всяко отношение –
С авторитет по кой да е предмет
Сред кроткото безлико население.

Той е представителят на властта
На комунизма светъл през годините
И сочи ни необходимостта
Да няма хляб и сол по магазините.

Той трябва всеки ден да бъде в крак
На алената линия с промените,
Когато стар приятел става враг
И се оказва между най-презрените.

А също длъжен е в ДС-беседите
Да дава сведения за съседите.

2574.

Какво ми носи загубата? – Скръб,
С която трудно може да се свикне,
А, казват, ако ме ранели в гръб
С това поука щяла да възникне...

И не един опитва чрез лъжи
За утешение да ми докаже,
Животът ми че много се дължи
На опита от раните ми вражи.

Не вярвам аз. Не вярвай им и ти!
Не ще подлагам буза за плесници,
Та греховете Бог да ми прости,
Щом мрак покрие моите зеници.

Дордето враговете ми са тук,
Обидите ще плащам със юмрук.

2575.

*Когато думите загубят смисъл,
народите губят свободата си.
(Конфуций, 551-479 пр. н.е)*

Слова, които лесно подивяват,
Се срещат във човешкия език
И без надзор те се отдалечават
От собствения си начален лик.

Получат ли най-малката възможност
От някой политически герой
Те стават своя противоположност
При всеки исторически завой.

И „любовта“ оказва се „ненавист“,
А „робство“ се преражда в „свобода“,
„Съмнението“ се превръща в „завист“
„Разбойникът“ в „пазител на реда“.

По този начин те са и предтечи
На много от предизборните речи.

2576.

*Никой не може да слугува на
двама господари.(Ев. Мат. 6:24)*

Свободно да избирам господари,
Така евангелистът ме съветва,
Когато за разплата час удари
И се налага да полагам клетва.

Запасът от тирани не се свършва
И всеки алчно към властта напирва,
И всеки волята със меч прекършва
И себе си под „свобода” разбира.

А истинската Свобода на кръста
Виси от много хиляди години
И даже Господ не си мърда пръста

Да ѝ помогне, за да не загине,
Докато всичките нещастни жители
Търпим да ни зальгват с заместители.

2577.

Щом няма Свобода за всички люде
На философа нищо не му коства
Във отговор на чуждите заблуди
За Свободата да пофилософства.

А работата му е интересна
С желязната си неопровержимост,
Че Свободата, обща или местна,
Е в „осъзнатата необходимост”.

Със сладкодумието си увлича
И нашето съгласие превзема,
А с „отрицанието се отрича”
Преутвърждава своята система!

Но чувствам как по воля на Съдбата
Потъва яснотата във мъглата.

2578.

Свободни като прелетните птици
У нас живеят ято политици –
От партия във партия със скок
Прехвърлят се под всякакъв предлог.

А партиите ни са вече триста
И към народа всички с обич чиста,
Изказана със сладкопоен глас,
Отправят призивите си за власт.

Прелитащият политик обича
На всеки шеф във вяра да се врича
Да бъде негов съпартиен брат
Обикноивенно за един мандат.

Тук обстановката е задушевна,
Защото подлостта е всекидневна.

2579.

Прелиствам със грижовност вековете
И търся безпогрешния човек,
Анализирам първи, втори, трети,
Но не намирам нищо в никой век.

В Историята няма чиста дата,
Когато става дума за властта –
От Вашингтон ще вземем Свободата,
От робите му – вярата в Христа.

Добро и Зло преплетени са страстно
Навред под историческия грим
И често престъпление ужасно
Изглежда като акт необходим.

А за морал говорят главно старите,
Щом трябва да си готвят мемоарите.

2580.

На твърде много хора суетата
Помага всеки ден да се спасят
От пагубната тяга всепризната -
В самоубийството да търсят път.

Полезно е човек да е суетен,
От общата суетност обладан
И да си вярва, че е предпочетен
Да бъде важен и богоизбран.

Защото суетата заслепява
И в нейния красив измислен мир
Човекът сам дарява се със слава
И себе си превръща във кумир.

А е ли щастие това, не е ли,
Не влиза в благородните му цели.

2581.

Държавна Сигурност... Но за кои?
За хората с окървавени длани!
За вожда, който планове крои
Със кръв заграбената власт да брани!

Машината за повсеместен страх
Притиска в менгемето си сърцата,
Умът е обвинен в престъпен грях,
Че е в съюз с народа на страната!

Тиранът вечно неспокойно спи,
Сънува заговори, атентати,
Той себе си не може да търпи,
Но няма как в затвора да се прати.

И докато го навести Смъртта
Храната му е главно яростта.

2582.

*Келетир е то, ей! Хората пари
направиха!(Ал. Константинов)*

Откакто се изучи чрез РАБФАК
В Бай Ганьо стана коренна промяна
И на Науката законен брак
Предложи със тържествена покана.

А Партията родна стана кум...
Захвърли той предишните мускали,
За да приложи мощния си ум
В научнопроизводствени скрижали.

Прочу се като пръв политолог,
Новатор и творец на чудни норми,
Без трудове, но със партиен влог
Във всички политически реформи.

И без в гърди космати да се тупа
Не хората, а той пари натрупа.

2583.

Цивилизацията е наш бог,
Но иска много жертвоприношения
За някакъв ужасно дълъг срок,
Обременил безбройни поколения.

Война е обичайната цена,
С която са удобствата заплащани,
Убитите покриват с знамена,
А живите са пак в капана хващани.

Каква е святата ни Свобода? –
Да изберем онези предводители,
Които да са малката беда
За нас и за останалите жители.

Това било би новина ако
Не бе го казал още Монтескьо.

2584.

Съдбата на големите предатели? -
Разправят, че отивали във ада,
Но след като на Онзи свят са пратили
Мнозина свои близки без пощада.

С кръв благоденствието са си купили,
Но тази кръв пролята е от други
И затова не страдат те от скрупули,
А получават орден за заслуги.

Обичат често да менят родините
Срещу конвертируема валута,
Предават всички, даже и роднините,
С безсъвестност във ада чак прочута.

Предателство където се насажда
Народът постепенно се изражда.

2585.

Завърна се от масово клане
След сетното промълвено стенание,
Където лично той живот отне
В съгласие с партийното задание.

Въведоха го в новия му дом
Опразнен от убитите нещастници
След кървавия скорошен погром,
А той бе сред най-важните участници.

Духът на всички жертви беше там,
Стените, светли с тяхното сияние,
Приличаха на изоставен храм,
Но той не ги удостои с внимание.

Простря се върху чуждия диван
И се прозя щастливо замечтан.

2586.

Мълчи, не казва изборната урна
Какво се случва в изборния ден,
А нейната история е бурна,
Животът ѝ във битки е кален.

Тя помни безпогрешно времената
На стопроцентовите мнозинства,
Единодушието на тълпата,
Погребало човешките права.

Храната ѝ са малки бюлетини,
Които се променят през нощта,
Дали червени са или са сини
Е изненадата на сутринта.

Но урната обича да мълчи –
Корем тя има, но е без очи.

2587.

*Красотата е обещание за
щастие. (Шарл Бодлер)*

Как безучастно гледа красотата
На престъпленията по света!
За хората е безнадеждно свята
И безнадеждност заслужава тя.

Заробва ни вместо да ни спасява,
Но с робство изтъкано от мечти,
Човекът против нея не въстава,
А иска с нея да се причасти.

Войни не води никой в нейно име
(В противовес на други божества)
И формите ѝ са необходимими
Преди смъртта, а не и след това.

Тя щастие с готовност обещава,
Но обещания не изпълнява.

2588.

Палачи, вождове и изповедници
Са митничарите пред Онзи свят,
На всички богове са те посредници,
Щом хора се налага да умрат.

Менят се богове, а те са същите
Със своя земен занаят любим,
Живота както искат преобръщат те
Все в името на дълг неоспорим.

Запълнени са всичките им делници
Със грижи за Човека и Смъртта -
Във нейните редици те са челници,
Пазачи на граничната черта.

Но въпреки че са със сходен вкус,
Не плащат членски внос във общ съюз.

2589.

Идеен рентриер... Каква професия!
Високоговорител на властта!
При всичките режими той добре си е,
В безчестието търси красота.

И я намира! Вместо добродетели
С картинките в букварския морал
Той лъска образите на владетели
След като други вече е предал.

Устойчив е на всякакви презрения –
Оръжия на слабия човек,
А той е силен и със вдъхновение
Уверено катери век след век.

Кой определя земния му срок?
Дали е Дявола? Или е Бог?

2590.

Когато си почиват от войни,
Тираните - убийци всепризнати,
Отстрелват мечки, тигри и сърни
В нарочно учредени резервати.

Красят трофеи техните дворци,
Но през нощта, о чудо!- по стените
До тях стоят загинали бойци
От трона и за трона им убити.

И те са жертви на човешки лов,
Трофеи пълни с пръст, а не със слама,
Погребани не в гроб, а в дълъг ров
Без да узнаят страшната измама.

Стоят безмълвни дълго през нощта
И с тъжен лик изчезват сутринта.

2591.

За Свободата щом се заговори,
Човекът като бъдност я разбира,
Тя сочи недостигнати простори,
Нататък всеки своя взор простира.

Едното робство друго робство сменя,
Над образа ѝ злобно се присмива,
Защото тя е предопределена
Да бъде в ролята на самодива.

Закратко блясва от небитието
С поредната си дажба от надежда,
Разпръсква я безредно, след което
Повярвалите в нея там отвежда.

Останалата робска маса слави я
Предимно с вестникарските заглавия.

2592.

*Да крeпне навеки съюзът ни боен
с великия братски съветски народ.
(Из Химн на Народна Република България)*

Не е ли химнът висша еманация
На дух свещен от обич окрилен,
Със който се гордее всяка нация
И всеки гражданин непокорен?

Излъчва той магическо влияние,
Съединява хиляди души,
Приканва към полезно съзидание,
Сърца скърбящи за да утеши.

Но Партията чрез постановление
Сплотяващото действие приспа
И в инструмент на робско подчинение
Да му превърне думите успя.

И химнът вместо родната ни слава
Държава чужда почна да възпява.

2593.

Мъглявостта е винаги правдива
И блика из библейските писания,
Пророческа способност придобива
И я превръща в ясни предсказания.

Какво ли не от нея се извлича!
Тя претоварена е със прозрения
И пълни всяка философска притча
С лъжи не подлежащи на съмнение.

Политолозите я обожават
За неизбежността на неизбежното,
Кое то те *post factum* обясняват
С надеждата безумна в безнадеждното.

Да бъде от природата призвана е
Четвърто агрегатно състояние.

2594.

Как хубаво в живота би било
Ако е Миналото поправимо!
Светът ще се освободи от Зло,
Доброто ще е непоколебимо!

Това е невъзможно. Засега.
Науката обаче е могъща,
Въпрос не е „Дали?“, а „Откога?“
Мечтата във реалност ще превръща.

Ще се премахнат старите войни,
Загиналите вкупом ще възкръснат,
За да достигнат светли старини
В живот от катастрофи непрекъснат.

Остава да се види само кой
Ще е строителят на този строй.

2595.

Не искам равенство като награда,
А то да е неоспоримо право,
Макар че днес поставят му преграда
Мошеници от дясно и от ляво.

Но равенството да е пред Закона,
А не по ум, по ръст и по заплата,
Едничка Правдата да е с корона
И за водач да бъде всепризната.

Страна такава е осъществима,
Обезсмъртена е като идея
И винаги наивници ще има,
Които да се жертват зарад нея.

Борбата водят с чест и вдъхновение...
Че бити са, това е без значение.

2596.

Богатство – съвест, два скачени съда,
Доставчици на живата вода,
Следят да бъде или да не бъде –
Кое от тях, не казват, за беда.

При сътресенията на живота
Богатството отслабва съвестта,
А със натрупването на имота
На път съвсем е да изчезне тя.

Изчезването ѝ е безвъзвратно,
(Но вместо с нея пълен съм с пари)
Не се завръща никога обратно,

Спокойствие за да ми подари
И вяра във живота да ми вдъхва,
Когато живата вода пресъхва.

2597.

Четирсет тома мъдрост ненаситна
Чертаят творческия път на Вожда,
Чрез него Партията монолитна
Към бъдещето светло ни предвожда.

Безспир издават се и преиздават,
За да се изучават всенародно,
Критиците ги искрено прославят,
Изгаряни от чувство благородно.

Пиши, помазаник на боговете!
Пиши и вечно ни ощастливявай!
Навеки твойта мъдрост ще ни свети!
Напътствай ни! Пиши и не преставай!

Във този свят, до смърт обезумял,
Ще бъдем твоята лечебна кал!

2598.

Тиранът нявга почне ли да мре,
Ти пожелавай му „Нещастна Вечност!”-
Във преизподнята да се завре
И да изплаща своята безчовечност!

Но сигурен бъди, за тази цел
Едничка Вечност няма да му стигне,
Щом целият народ го е проклел
Главата от катрана да не вдигне.

Ти може да си краен атеист
И да не вярваш в притчите за рая,
Но вярвай, че за комунист-фашист
Местото е на ада сред безкрая.

Защото за всеобща изненада
Самият рай реклама е на ада.

2599.

Когато Злобата навред вилнее
И райт на Земята става ад,
А Правдата уплашена немее,
Измий ръцете си като Пилат!

Когато всеки всекого предава
И брат убива собствения брат,
За да добие мимолетна слава,
Измий ръцете си като Пилат!

Когато дѐмони, приели лик човешки,
Пореден бог се готвят да разпнат
И му приписват всички тежки грешки,
Измий ръцете си като Пилат!

Ти мир да въдвориш не ще успееш,
Но вероятно е да оцелееш.